

รัฐสภาที่ตอบสนอง
ความต้องการ
ของประชาชน 4

การดำเนินชีวิตของชาวอเมริกันในสมัยแรกๆ ส่งเสริมการปกครองแบบประชาธิปไตย ที่อาศัยของชาวอาณานิคมสมัยนั้น เป็นป่าเขาลำเนาไพรต่างๆ พวกเขาต้องช่วยกันสร้างที่พักหาอาหาร และหักล้างถางพงเพื่อทำไร่ไถนา และสร้างบ้านเรือน ซึ่งการพึ่งความสามัคคีกันแบบนี้ทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าประชาชนในโลกใหม่ต้องเท่าเทียมกัน ไม่มีใครมีอภิสิทธิ์เหนือใคร

ความต้องการความเท่าเทียมกันมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของอาณานิคมทั้ง 13 แห่ง กับเมืองแม่คือประเทศอังกฤษ คำประกาศอิสรภาพ พ.ศ. 2319 ประกาศว่า ทุกคนถูกสร้างมาให้เท่าเทียมกัน และมีสิทธิใน "ชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาความสุข"

การประกาศอิสรภาพ และรัฐธรรมนูญที่มีต่อมา รวมเอาประสบการณ์ต่างๆ ของอาณานิคมอเมริกาและแนวคิดทางการเมืองของปราชญ์อังกฤษ อย่าง จอห์น ลอค จนเกิดเป็นแนวคิดสาธารณรัฐประชาธิปไตย รัฐบาลจะได้อำนาจจากประชาชนและมีผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งขึ้นเป็นผู้นำไปใช้ ในช่วงสงครามปฏิวัติ อาณานิคมต่างๆ ก่อตั้งสภาองเกรสแห่งชาติขึ้นเพื่อแสดงให้อังกฤษทราบว่าการสมานสามัคคีกัน ตามข้อตกลงที่เรียกว่า กฎแห่งสหพันธรัฐ (Articles of Confederation) หลังสงคราม สภาองเกรส ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการเฉพาะประเด็นที่เกินกำลังรัฐเดียวจะทำได้เท่านั้น

รัฐธรรมนูญ

กฎแห่งสหพันธรัฐไม่สามารถใช้เป็นเอกสารปกครองสหรัฐอเมริกาได้สำเร็จ เพราะรัฐต่างๆ ไม่ให้ความร่วมมือเช่นที่หวังไว้ เมื่อถึงเวลาที่จะต้องจ่ายค่าจ้างทหารของประเทศหรือหนี้ที่ยืมมาจากฝรั่งเศส บางรัฐก็ปฏิเสธไม่ยอมออกค่าใช้จ่าย จึงต้องแก้ไขข้อด้อยข้อนี้ โดยสภาองเกรสขอให้แต่ละรัฐส่งผู้แทนไปประชุมใหญ่ ซึ่งการประชุมใหญ่ ที่เรียกกันว่าการประชุมรัฐธรรมนูญ จัดขึ้นที่เมือง พิลาดเดเฟีย ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2330 โดยมีจอร์จ วอชิงตันเป็นประธานผู้แทนต่างๆ จึงเป็นผู้ที่ช่วยทำให้เกิดสมดุลระหว่างผู้ที่ต้องการและไม่ต้องการรัฐบาลกลางที่แข็งแกร่ง มาตรการหลักที่ได้จากกรณีหรือรัฐธรรมนูญกลายเป็นระบบ ซึ่งประเทศหรือรัฐบาลกลาง ได้มีอำนาจในบางเรื่อง และรัฐต่างๆ ก็มีอำนาจในบางเรื่อง รัฐธรรมนูญแบ่งรัฐบาลของประเทศเป็นสามส่วน ได้แก่ฝ่ายนิติบัญญัติ (สภาองเกรส ซึ่งได้แก่สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา) ฝ่ายบริหาร (มีประธานาธิบดีเป็นหัวหน้า) และฝ่ายตุลาการ (ศาลรัฐบาลกลาง) ซึ่งเรียกว่า "การแบ่งแยกอำนาจ" การแบ่งแบบนี้ ทำให้แต่ละฝ่ายมีหน้าที่รับผิดชอบ และเป็นอิสระจากกันพอควร ทั้งยังทำให้แต่ละฝ่ายมีอำนาจเหนือ

อีกฝ่ายหนึ่ง จากระบบ "ถ่วงดุลอำนาจ"

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่าง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ระบบถ่วงดุลอำนาจทำงานอย่างไรในสถานการณ์จริง

--- ถ้าสภาองเกรสออกกฎหมาย หรือ "บทบัญญัติ" ที่ประธานาธิบดีพิจารณาว่าไม่เหมาะสม เขาก็มีอำนาจค้านได้ หมายความว่ากฎหมายจะไม่สามารถใช้บังคับได้ จนกว่าสมาชิก 2 ใน 3 ของสภาผู้แทนและวุฒิสภา ออกเสียงให้ใช้บังคับได้

--- ถ้าสภาองเกรสยอมรับและประธานาธิบดีลงนามแล้ว กฎหมายก็สามารถถูกแย้งได้ในศาลรัฐบาลกลางว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ และศาลนั้นก็มียุติสั่งให้กฎหมายเป็นโมฆะไป (ศาลรัฐบาลกลางไม่สามารถออกความเห็นหรือเสนอแนะเป็นเชิงสมมติฐานได้ แต่อำนาจของศาลดังกล่าวจะจำกัดอยู่เพียงประเด็นที่ได้แย้งกัน)

--- ประธานาธิบดี มีอำนาจทำสนธิสัญญากับประเทศอื่น และแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งใดๆ ในรัฐบาลกลางได้ รวมทั้งตำแหน่งผู้พิพากษาต่างๆ แต่วุฒิสภาต้องยอมรับสนธิสัญญานั้นๆ และรับรองการแต่งตั้งตำแหน่งนั้นๆ ก่อนที่จะมีผลบังคับใช้ได้

เมื่อเร็วๆ นี้ นักสังเกตการณ์บางคนคิดว่าสิ่งที่เขาเห็นเป็นข้อด้อยในระบบการปกครองที่แยกเป็นไตรภาคีของรัฐบาลนี้ โดยเห็นว่าทำให้มีแนวโน้มให้เกิดการถ่วงดุลอำนาจมากเกินไป จนเกิดภาวะ "ตกลงกันไม่ได้"

กฎหมายสิทธิพลเมือง

รัฐธรรมนูญ ซึ่งเขียนขึ้นในพิลาเดเฟีย เมื่อปี พ.ศ. 2330 บังคับใช้ไม่ได้จนกว่าพลเมืองส่วนมาก 9 จาก 13 อาณานิคมสหรัฐอเมริกาในขณะนั้นจะให้สัตยาบัน แต่ระหว่างที่จะให้สัตยาบันก็เกิดเหตุขึ้น พลเมืองหลายคนรู้สึกไม่สบายใจที่เอกสารนี้ไม่มีการรับรองสิทธิเอกบุคลไว้ให้ชัดเจน จึงมีการเพิ่มถ้อยคำที่ต้องการไว้ในรัฐธรรมนูญ อีก 10 มาตรา เรียกรวมกันว่ากฎหมายสิทธิพลเมือง

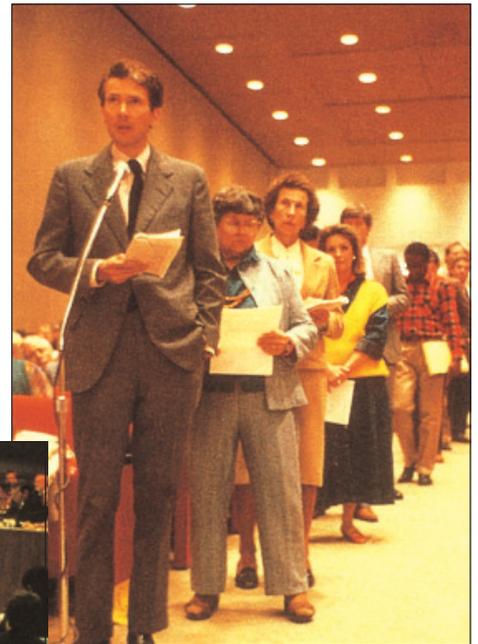
กฎหมายสิทธิพลเมืองรับรองเสรีภาพในการออกความเห็นนับถือศาสนา และเสรีภาพของสื่อมวลชน พวกเขาสิทธิที่จะชุมนุมกันในที่สาธารณะต่อต้านการกระทำของรัฐบาล และเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงต่างๆ และยังมีสิทธิในการครอบครองอาวุธปืน ผลของการมีกฎหมายสิทธิพลเมืองทำให้ตำรวจหรือทหารไม่สามารถจะเข้าขัดขวางเพื่อค้นตัวบุคคลใดๆ โดยไม่มีเหตุผลสมควร และไม่สามารถเข้าตรวจค้นที่อยู่อาศัยของใครโดยศาลไม่อนุญาต กฎหมายสิทธิพลเมืองรับรองว่าจะมีการพิจารณาคดีผู้ต้องหาว่าก่ออาชญากรรมอย่างรวดเร็ว และถ้ามีการยื่นร้องขอ ก็ต้องอนุญาตให้มีคณะลูกขุนพิจารณาคดี และผู้ต้องหาต้องได้รับอนุญาตให้มีทนายผู้คดี และเรียกพยานมา

(หน้าตรงข้าม) บิล คลินตัน แถลงนโยบายประจำปีของสหรัฐฯ ต่อสภาองเกรส

(ภาพบน) ผู้พิพากษาศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกา (จากซ้ายไปขวา): แคลเรนซ์ โทมัส, แอนโทนี สกาเลีย, แชนดร้า เคย์ โอ คอนเนอร์, แอนโทนี เอ็ม. เคเนดี, เดวิด เอช. ซูทเตอร์, สตีเฟน จี. ไบรเออร์, จอห์น พอล สตีเวินส์, ประธานศาลสูงสุด วิลเลียม เอช. เรนควิสต์, และรูธ เบเดอร์ กินสเบิร์ก

(ภาพขวา) หน่วยงานความกำลังปรึกษาคิดกับผู้พิพากษาในศาลชั้นต้น

(ภาพบน) ประชาชนเข้าแถวเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการขนส่งในเมืองออสติน รัฐเท็กซัส (ภาพซ้าย) นายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาลนครประชุมต่อหน้าประชาชนในเมืองสปริงฟิลด์ รัฐอิลลินอยส์

ให้การได้ และห้ามไม่ให้ลงโทษอย่างโหดร้ายหรือแปลกประหลาด เมื่อเพิ่มกฎหมายสิทธิพลเมืองดังกล่าว ทั้ง 13 อาณานิคมก็ให้สัตยาบันรัฐธรรมนูญหมด และได้นำไปเริ่มบังคับใช้ในปี พ.ศ. 2332

นับแต่นั้น ก็มีการเพิ่มมาตราต่าง ๆ ในรัฐธรรมนูญอีก 17 มาตรา แต่มาตราที่สำคัญที่สุด น่าจะเป็นมาตรา 13 และ 14 ซึ่งกำหนดว่าการมีทาสผิดกฎหมาย และรับรองว่ากฎหมายจะคุ้มครองสิทธิพลเมืองทุกคน และมาตราที่ 19 ว่าด้วยการให้สิทธิสตรีลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

การแก้ไข เพิ่มเติมบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญทำได้สองวิธีคือ สภาองครส เสนอให้มีการแก้ไข หาก 2 ใน 3 ของสมาชิกในสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาออกเสียงสนับสนุน หรือฝ่ายนิติบัญญัติจาก 2 ใน 3 ของรัฐทั้งหมดเรียกประชุมใหญ่เพื่อเสนอให้มีการแก้ไข (วิธีการที่สองนี้ยังไม่เคยใช้มาก่อน) ไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม มาตราที่แก้ไขเพิ่มเติมจะนำไปใช้บังคับได้ก็ต่อเมื่อ 3 ใน 4 ของจำนวนรัฐทั้งหมดให้สัตยาบัน

ฝ่ายนิติบัญญัติ

ฝ่ายนิติบัญญัติ หรือสภาองครส มีผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งจากรัฐต่างๆ 50 รัฐ เป็นฝ่ายเดียวของรัฐบาลสหรัฐฯ ที่สามารถร่างกฎหมายรัฐบาลกลาง กฎหมายราชการของรัฐบาลกลาง ประกาศสงคราม และบังคับใช้สนธิสัญญาต่างประเทศต่างๆ

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งสมัยละสองปี แต่ละคนจะเป็นผู้แทนเขตในรัฐของตน จำนวน

ของเขตต่างๆ พิจารณาจากสำมะโนครัว ซึ่งมีการสำรวจทุกๆ 10 ปี รัฐที่มีประชากรมากจะมีผู้แทนมากกว่ารัฐเล็ก บางรัฐก็มีได้เพียงคนเดียว สภาผู้แทนฯ มีจำนวนผู้แทนทั้งหมด 435 คน

วุฒิสมาชิกได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งสมัยละหกปี แต่ละรัฐจะมีวุฒิสมาชิกได้ 2 คน โดยไม่คำนึงถึงจำนวนประชากร มีการกำหนดให้วุฒิสมาชิกหมดวาระไม่พร้อมกันเพื่อที่จะได้มีการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกจำนวน 1 ใน 3 ทุกสองปี วุฒิสมาชิกทั้งหมดมีจำนวน 100 คน

ร่างกฎหมายจะประกาศเป็นกฎหมายได้ก็ต่อเมื่อได้ผ่านสภาผู้แทนฯ และวุฒิสภาแล้ว หลังจากกฎหมายถูกส่งไปให้สภาใดสภาหนึ่งแล้ว จะต้องมีความเห็นชอบการหนึ่งซุดหรือมากกว่านั้น พิจารณาร่างกฎหมายนั้น แก้ไข ออกเสียงกันในหมู่คณะ กรรมการ และอภิปรายกันในสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา ถ้าผ่านจากสภาหนึ่งไปได้ ก็จะส่งต่อไปให้อีกสภาหนึ่งพิจารณา เมื่อทั้งสองสภานุมัติออกมาในรูปแบบที่ต่างกัน สมาชิกจากทั้งสองสภาก็จะประชุมกันใน "การประชุมคณะกรรมาธิการ" เพื่อหาข้อตกลงกันในข้อโต้แย้งต่างๆ กลุ่มคนที่พยายามโน้มน้าวให้สมาชิกสภาองครสลงคะแนนเสียงให้ หรือคัดค้านกฎหมายใดๆ เรียกว่า "นักล็อบบี้" พวกเขาอาจพยายามใช้อิทธิพลของตนในขั้นตอนใดก็ได้ในช่วงที่มีการดำเนินการกระบวนการนิติบัญญัตินี้ เมื่อทั้งสองสภานุมัติกฎหมายฉบับเดียวกัน ก็จะส่งต่อไปให้ประธานาธิบดีพิจารณาอนุมัติ

อาคารรัฐสภาสหรัฐฯ ในกรุงวอชิงตันดี.ซี. เป็นสถานที่ประชุมระหว่างวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร

ฝ่ายบริหาร

หัวหน้าฝ่ายบริหารของสหรัฐอเมริกา คือประธานาธิบดี ซึ่งได้รับการเลือกตั้งให้เข้าดำรงตำแหน่งสมัยละ 4 ปีพร้อมกับรองประธานาธิบดี ผลของการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่บังคับใช้เมื่อปี พ.ศ. 2494 ทำให้ประธานาธิบดีได้รับเลือกตั้งให้เข้าดำรงตำแหน่งเพียงสองสมัย ส่วนรองประธานาธิบดีมีหน้าที่เป็นเพียงประธานวุฒิสภาเท่านั้น หากไม่ต้องเข้ารับตำแหน่งต่อจากประธานาธิบดีที่เสียชีวิต หรือทุพพลภาพ รองประธานาธิบดีสามารถลงคะแนนเสียงในวุฒิสภาได้ก็ต่อเมื่อคะแนนเสียงสองฝ่ายเท่ากัน และขาดอีกหนึ่งเสียงเพื่อจะได้เป็นเสียงข้างมาก

ประธานาธิบดีมีอำนาจมหาศาลแต่ก็มีขีดจำกัด ในฐานะที่เป็นผู้วางนโยบายหลักสำหรับประเทศ ประธานาธิบดีจะเสนอร่างกฎหมายต่อสภาองเกรส และเซ็นที่กล่าวมาข้างต้น ประธานาธิบดีอาจคัดค้านบัญญัติใดๆ ก็ได้ที่สภาองเกรสลงมติอนุมัติ ประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการสูงสุด มีอำนาจในการแต่งตั้งผู้พิพากษาต่างๆ ในศาลรัฐบาลกลางเมื่อตำแหน่งว่างลงรวมทั้งผู้พิพากษาต่างๆ ในศาลสูงสุด เนื่องจากประธานาธิบดีเป็นหัวหน้าพรรคการเมืองของตน และสามารถเข้าถึงสื่อมวลชนต่างๆ ได้เสมอ จึงมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของประชาชนได้อย่าง

ในฝ่ายบริหาร อำนาจของประธานาธิบดีครอบคลุมกว้างขวาง ในการออกกฎเกณฑ์และระเบียบ คำสั่งต่างๆ เพื่อให้หน่วยงาน องค์กรต่างๆ ของรัฐบาลกลางดำเนินการได้ ประธานาธิบดีแต่งตั้งผู้บริหารและเจ้าหน้าที่อาวุโสในแผนก และองค์กรต่างๆ หัวหน้าของหน่วยงานสำคัญๆ เรียกว่า “รัฐมนตรี” ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของคณะรัฐมนตรีของประธานาธิบดี เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางส่วนมากได้รับการเลือกตั้งเพราะมีคุณสมบัติเหมาะสม ไม่ใช่เพื่อการเมือง

ฝ่ายตุลาการ

ฝ่ายตุลาการมีศาลสูงสุดของสหรัฐฯ เป็นหน่วยงานสูงสุด ซึ่งเป็นศาลเดียวที่รัฐธรรมนูญจัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะ นอกจากนี้ สภาองเกรสยังจัดตั้งศาลอุทธรณ์ต่างๆ ของรัฐบาลกลางอีก 13 ศาล และศาลแขวงของรัฐบาลกลางอีก 95 ศาล ศาลสูงสุดประชุมกันในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. และศาลอื่นๆ ของรัฐบาลกลางก็มีที่ตั้งอยู่ตามเมืองต่างๆ ทั่วประเทศสหรัฐฯ ตำแหน่งผู้พิพากษาของรัฐบาลกลางเป็นตำแหน่งตลอดชีพ หรือจนกว่าจะลาออกเองโดยสมัครใจ หรือถูกถอดถอนโดยกระบวนการที่ยื่นเยื่อที่สภาองเกรสดำเนินการได้ส่วนเพื่อถอดถอน ศาลรัฐบาลกลางพิจารณาคดีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญ กฎหมายของรัฐบาลกลางและสนธิสัญญาคดีเรือเดินทะเล คดีต่างๆ ที่เกี่ยวกับพลเมืองต่างชาติ และคดีที่

รัฐบาลกลางมีส่วนเกี่ยวข้องเป็นคู่กรณี ศาลสูงสุดประกอบไปด้วยหัวหน้าผู้พิพากษาศาลสูงสุดหนึ่งคนและผู้พิพากษาอีก 8 คน โดยทั่วๆ ไป ศาลสูงสุดจะได้รับคดีอุทธรณ์จากศาลรัฐบาลกลางและศาลประจำรัฐต่างๆ ทั้งนี้จะมีข้อยกเว้นน้อยมาก คดีเหล่านี้ ส่วนมากจะเกี่ยวกับข้อพิพาทเรื่องการตีความและการดำเนินการตามรัฐธรรมนูญของฝ่ายบริหารและของกฎหมายที่สภาองเกรสหรือรัฐต่างๆ ลงมติอนุมัติ (เช่น กฎหมายรัฐบาลกลาง กฎหมายรัฐต่างๆ ต้องตรงกันกับที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐฯ)

ศาลที่ฟังสุดท้าย

แม้ว่าฝ่ายปกครองทั้งสามจะเท่าเทียมกันโดยนัยยะ แต่คำตัดสินของศาลสูงสุดก็มักจะเป็นการชี้ขาด ศาลต่างๆ อาจตัดสินว่ากฎหมายฉบับหนึ่งฉบับใดขัดต่อรัฐธรรมนูญซึ่งทำให้กฎหมายดังกล่าวเป็นโมฆะ แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมีการอุทธรณ์คำตัดสินดังกล่าวต่อศาลสูงสุดซึ่งมีหน้าที่เป็นอนุญาโตตุลาการตีความรัฐธรรมนูญ หนังสือพิมพ์มักจะตีพิมพ์ความเห็นของผู้พิพากษาในคดีสำคัญๆ และประชาชนก็มักได้เถียงกันเกี่ยวกับคำตัดสินของศาล สิ่งที่ควรระวังขึ้นคือ คำตัดสินอาจทำให้การโต้เถียงยุติลง และอาจมีผลกระทบทางสังคมเกินกว่าผลที่เกิดขึ้นทันทีในขณะนั้น ตัวอย่างเช่น คดีสำคัญสองคดี คือ คดี เพลสซี กับเฟอร์กูสัน (ปี พ.ศ. 2439) และคดีระหว่าง บราวน์กับคณะกรรมการการศึกษาเมืองโทพิกา (ปี พ.ศ. 2497)

ในคดี เพลสซี ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ กฎหมายจะกำหนดให้คนดำที่เดินทางโดยรถไฟนั่งแยกจากคนขาวได้หรือไม่ ศาลตัดสินให้ใช้เกณฑ์ “แยกแต่เท่าเทียมกัน” เป็นแนวปฏิบัติพื้นฐานเพื่อยังคงให้ใช้วิธีการเดิมต่อไป คดีนี้แสดงสัญญาณให้เห็นว่า ศาลตีความบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 13 และ 14 อย่างแคบๆ และเครือข่ายกฎหมายและธรรมเนียมที่ปฏิบัติต่อคนดำและคนขาวแตกต่างกันก็ไม่เปลี่ยนแปลง ผู้พิพากษาคณะหนึ่งคือ จอห์น มาร์แชล ฮาร์สัน ไม่พอใจการตัดสิน และลงความเห็นที่ “รัฐธรรมนูญตายดื้อ”

เกือบ 60 ปีต่อมา ศาลก็เปลี่ยนใจ ในคดีของบราวน์ ศาลตัดสินว่าการแบ่งแยกสีผิวในโรงเรียนรัฐ เป็นการขัดต่อบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 14 ที่ว่าด้วยการคุ้มครองความเท่าเทียมกัน แม้ศาลจะไม่ได้แก้คำตัดสินในคดีเพลสซีให้เป็นไปทางเดียวกัน ความเห็นของผู้พิพากษาฮาร์สันก็ได้รับการแก้ไข ในปี 2497 คำตัดสินได้ถูกนำไปบังคับใช้ในโรงเรียนต่างๆ ในเมืองโทพิกา รัฐแคนซัส แต่หลักใหญ่ที่การตัดสินแสดงออกมา ก็มีผลกระทบต่อโรงเรียนรัฐทั่วประเทศ ยิ่งไปกว่านั้น คดีนี้ก็มีผลกระทบต่อกรแบ่งแยกสีผิวในองค์กรรัฐบาล

*ชาวอเมริกันไม่ใช่สิทธิ
ตามระบบประชาธิปไตย
ของตนเองอย่างสม่ำเสมอ
โดยการไปออกเสียงเลือก
ตั้ง เข้าร่วม
WSS การเมือง และส่วน
สนองคณาเสีย*

ต่างๆ และวางแผนทางใหม่ให้ประเทศปฏิบัติต่อพลเมืองของตนอย่างเท่าเทียมกัน

การตัดสินใจในคดีของบราวน์ทำให้เกิดเหตุวุ่นวายในกลุ่มพลเมืองบางกลุ่ม โดยเฉพาะในภาคใต้ แต่ในที่สุดก็ยอมรับว่าเป็นกฎหมายของบ้านเมือง คำตัดสินของศาลสูงสุดในคดีอื่นๆ ไม่ได้มีการยอมรับมากเท่าคดีนี้ ตัวอย่างเช่น ในหลายๆ คดีระหว่างปี พ.ศ. 2505-2528 ศาลตัดสินว่าการให้นักเรียนสวดมนต์และฟังธรรมในโรงเรียนรัฐเป็นการละเมิดข้อห้ามในรัฐธรรมนูญที่ว่าด้วยการก่อตั้งศาสนา ผู้คัดค้านคำตัดสินนี้เชื่อว่าถ้าไม่มีการสวดมนต์ในโรงเรียนรัฐ จะทำให้ศีลธรรมเสื่อมทราม พวกเขาพยายามหาวิธีให้มีการสวดมนต์ในโรงเรียนอีกโดยไม่ละเมิดรัฐธรรมนูญ ในคดีระหว่าง โร กับ เวด (ปี พ.ศ. 2516) ศาลรับรองสิทธิสตรีในการทำแท้งในบางกรณี คำตัดสินนี้ทำให้คนอเมริกันหลายคนคิดว่าการทำแท้งคือการฆาตกรรมรู้สึกไม่พอใจ เนื่องจากคำตัดสินในคดีระหว่าง โร กับ เวด มาจากการตีความในรัฐธรรมนูญ ผู้ที่คัดค้านจึงพยายามแก้รัฐธรรมนูญเพื่อเปลี่ยนคำตัดสิน

พรรคการเมืองและการเลือกตั้ง

ชาวอเมริกันใช้สิทธิประชาธิปไตยของตน โดยไปออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภา และเข้าร่วมในพรรคการเมือง และการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ปัจจุบัน มีพรรคการเมืองใหญ่ๆ สองพรรคในสหรัฐฯ คือเดโมแครตและรีพับลิกัน พรรคเดโมแครตวิวัฒนาการมาจากพรรคของโทมัส เจฟเฟอร์สัน ที่ก่อตั้งขึ้นก่อนปี พ.ศ. 2343 พรรครีพับลิกันก่อตั้งขึ้นในคริสต์ทศวรรษ 1850 โดย อับราฮัม ลินคอล์นและคนอื่นๆ ที่คัดค้านการมีทาสในรัฐใหม่ๆ ที่สหพันธรัฐเพิ่งรับเข้ามา

คนถือว่าพรรคเดโมแครตเป็นพรรคที่เปิดเสรีมากกว่า และพรรครีพับลิกันเป็นพรรคที่หัวเก่ากว่า โดยทั่วไป พรรคเดโมแครตเชื่อว่ารัฐบาลต้องจัดโครงการด้านสังคมและเศรษฐกิจให้คนที่ต้องการ ส่วนพรรครีพับลิกันไม่คัดค้านโครงการพวกนี้ แต่คิดว่าโครงการเหล่านั้นแพงเกินไปสำหรับคนที่จ่ายภาษีทุกคน พรรครีพับลิกันเน้นเรื่องสนับสนุนบริษัทเอกชนด้วยเชื่อว่าถ้าภาคเอกชนเจริญได้อย่างเข้มแข็ง พลเมืองก็ไม่ต้องพึ่งพารัฐบาลมาก

ชาวอเมริกันที่สนับสนุนพรรคใหญ่ทั้งสองพรรคมาจากรดับต่างๆ กัน และมีความเห็นทางการเมืองต่างๆ กัน สมาชิกและแม้แต่เจ้าหน้าที่ที่ได้รับเลือกตั้งของพรรคหนึ่งอาจมีความเห็นไม่ตรงกันกับคนในพรรคในทุกประเด็น คนอเมริกันไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมในพรรคการเมืองเพื่อเลือกตั้ง หรือสมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ แต่หากไม่มีเงินก็ยากที่จะรณรงค์หาเสียงเพื่อเข้ารับตำแหน่ง และให้พรรคหาคนมาทำงาน

ในการรณรงค์หาเสียงให้

พรรคการเมืองย่อย --- โดยทั่วไปเรียกกันว่า "พรรคที่สาม"---นานๆ ทีก็จะมีการก่อตั้งขึ้นในสหรัฐฯ แต่ผู้สมัครของพรรคประเภทนี้ไม่ค่อยได้รับเลือกเข้าดำรงตำแหน่ง พรรคย่อยๆ มักเป็นผู้ที่เรียกร้องความสนใจในประเด็นที่เป็นความห่วงใยของผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง แต่มักถูกเพิกเฉยจากพรรคการเมือง เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ พรรคใหญ่ๆ พรรคใดพรรคหนึ่งอาจจัดการกับประเด็นนั้นและพรรคที่สามก็จะหายไป

ในระดับชาติ มีการเลือกตั้งทุกสองปี ในปีที่เป็นเลขคู่ในวันอังคารแรกหลังจากวันจันทร์แรกของเดือนพฤศจิกายน การเลือกตั้งระดับรัฐและระดับท้องถิ่นมักตรงกับกับการเลือกตั้งระดับชาติ แต่ก็มีการจัดในปีอื่นด้วย และอาจเป็นช่วงเวลาอื่นของปี คนอเมริกันมีเสรีในการเลือกว่าจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางการเมืองมากน้อยเพียงไร พลเมืองหลายคนเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันโดยการอาสาทำงานให้ผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้ง โดยช่วยประชาสัมพันธ์ประเด็นใดประเด็นหนึ่ง หรือโดยการสมัครเข้ารับเลือกตั้งเพื่อทำงานในตำแหน่งต่างๆ บางคนก็จำกัดการเข้าไปมีส่วนร่วมเพียงแค่ออกไปลงคะแนนเลือกตั้งในวันเลือกตั้ง ปล่อยให้ระบบประชาธิปไตยทำงานไปเงียบ ๆ โดยเชื่อมั่นว่าเสรีภาพของตนจะได้รับการปกป้อง □